

Beszélő kapuk

Az őszi éjszaka szürke fátyolában járok

egyedül,

S magányos lépteim halk nesze a sötétben

elmerül.

Csend honol, mi a régi utcákon

átölel,

Ahol a homályos köd nem szállott

fel.

A Hold gyenge fénysugara rejtélyeket

sejtet,

Falakkal körbezárt kapukon titkokat

kerget.

Ezek a vén kapuk rejtegetik a lelkem

portáját,

Ha beszélnének, ők írnák a múltam

kottáját.

Egy apró kis kulcslyukon megpróbálok

belesni,

Megpillanthatok-e részt, mit nem lehet

feledni.

Kérdésemre hamar kis apró tünemény

érkezik,

Miről nem tudtam, hogy valóban

létezik.

Angyalszárnyú lélek az, ki a kulcsot kezembe

nyújtja,

Hajszolt agg testemet rögvest perzselő lánggra

gyújtja.

Most a kulcs meleg súlya nyomja

kezemet,
Mivel feltárhatom a már elfelejtett
helyeket.
Suttogó szellő üzenetet hoz a régi
falakon át,
Óvatosságra int, mély talányokról zeng
ódát.
Itt állok egy büszke, hatalmas kapu
előtt,
Mit az időtlen múlt poros fonala
benőtt.
A kulcsot óvatosan a zárba be
illesztem,
De ezzel az angyalszárnyú lelket
elijesztem.
Körülnézek és újra sötét csend
honol,
Testemre megint bús magányosság
bomol.
Reszkető kézzel lassan elfordítom
a kulcsot,
Felnyitom vele az oly elzárt
burkot.
Belépek a múltam emlékeivel teli
helyre,
Millió érzélem zúdul rám
egyre.
A kapu észrevétlenül bezárul most
mögöttem,
És én álmomból felriadtam ijedten és
gyötrötten.

